Budowa ogrodzenia przy drodze wewnętrznej nie wymaga zgłoszenia właściwemu organowi

Kategoria: Zarządzanie Przestrzenią
Opublikowano: piątek, 14, grudzień 2012 23:00
Katarzyna Liszka-Michałka
Odsłony: 21960

Droga wewnętrzna, która nie jest ulicą ogólnodostępną lub placem ogólnodostępnym nie ma charakteru miejsca publicznego, co oznacza, że budowa ogrodzeń (poniżej 2,2 m) na granicy z taką drogą wewnętrzną lub placem nie wymaga zgłoszenia właściwemu organowi – tak przyjął Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu w wyroku z dnia 21 czerwca 2012 r. (II SA/Wr 263/12)

W niniejszej sprawie kwestią, którą należało wyjaśnić w pierwszej kolejności było ustalenie charakteru miejsca, w którym zostało wzniesione sporne ogrodzenie, a co za tym idzie ustalenie, czy inwestor winien przed realizacją tego zamierzenia zgłosić właściwemu organowi architektoniczno-budowlanemu zamiar jego wykonania, w myśl art. 30 ust. 1 pkt 3 Prawa budowlanego.

Zgodnie z przepisem art. 29 ust. 1 pkt 23 Prawa budowlanego, budowa ogrodzeń nie wymaga pozwolenia na budowę. Stosownie natomiast do art. 30 ust. 1 pkt 3 powołanej ustawy, zgłoszenia właściwemu organowi, wymaga budowa ogrodzeń od strony dróg, ulic, placów, torów kolejowych i innych miejsc publicznych oraz ogrodzeń o wysokości powyżej 2,20 m. Zgłoszenie budowy ogrodzeń w tych dwóch przypadkach, ma więc charakter wyjątku, a jako wyjątek powinno być interpretowane ścieśniająco. Powołany przepis, jak wynika wprost z jego treści, wymienia obok dróg, ulic, placów i torów kolejowych także "inne miejsca publiczne". Jeśli zatem ustawodawca użył słowa "inne" w znaczeniu uzupełniającym do "miejsc publicznych", to wydaje się, że zamiarem ustawodawcy było, aby wymienione w pierwszej części przepisu pojęcia (drogi, ulice, place i tory kolejowe) miały również charakter miejsc publicznych.

Podkreślenia wymaga, że pojęcie "inne miejsca publiczne" ma charakter komplementarny w stosunku do wymienionych w pierwszej części przepisu dróg, ulic, placów i torów kolejowych. Jeśli zatem ustawodawca w pierwszej części przepisu wyraźnie i wyczerpująco określił rodzaj dróg uznanych za miejsca publiczne, to uznać należy, że nie ma podstaw do tego, aby w pojęciu "inne miejsca publiczne" ujmować inne rodzaje dróg lub ulic, niż te które zostały już jednoznacznie wymienione w treści tego przepisu. Zgodnie z przepisami ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych, drogą publiczną jest droga zaliczona na podstawie tej ustawy do drogi krajowej, drogi wojewódzkiej, drogi powiatowej i drogi gminnej, z której może korzystać każdy zgodnie z jej przeznaczeniem. Natomiast ulice leżące w ciągu dróg publicznych należą do tej samej kategorii co te drogi. Zatem ulice, które nie leżą w ciągu dróg publicznych są drogami wewnętrznymi. Stwierdzić zatem należy, że droga wewnętrzna, która nie jest ulicą ogólnodostępną lub placem ogólnodostępnym nie ma charakteru miejsca publicznego, w rozumieniu przepisu art. 30 ust. 1 pkt 3 Prawa budowlanego, co oznacza, że budowa ogrodzeń (poniżej 2,2 m) na granicy z taką drogą wewnętrzną lub placem nie wymaga zgłoszenia właściwemu organowi.

Źródło: Orzecznictwo NSA

Phoca PDF